

som han har, er der ikke Tvivl om, som han udtalte ved første Behandling, at han i Virkeligheden har det store Flertal af Vælgerfolket bag sine Ord. Det er min Opfattelse af Stillingen, det lægger jeg ikke Dølgemaal paa. Men jeg siger tillige, at de Herrer maa netop deri se Vidnesbyrd om, at, naar jeg mig tror, at man kan gaa andre Veie, saa føler jeg mig bunden til min egen Overbevisning, saaledes som Grundlovens § 57 har udtrykt det. Men jeg beder Dem tage det med i Beregning, og jeg tror derfor, at skal man haabe, at der vil, og skal der virkelig komme Noget ud af det, saa er det nu Eiden dertil. Jeg kan virkelig ikke se bedre, end at gaa vi bort herfra uden at naae noget Resultat, saa vil der blive en stærkere forsat Kamp end nogensinde, og saa maa jeg give det ærede Medlem fra Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) Ret i, at Bylden — det var et mindre smagfuldt Udtryk, han brugte — ikke har været moden til at skjæres. Jeg vil nu haabe — og deri vil jeg se Bewiset for, hvor stærk Moderationen er paa den anden Side — at man kan modtage den udstrakte Haand. Kan man ikke det, er der en større Kløft imellem os, end jeg har troet, og jeg gjerne vil tro, at der var; men jeg siger alligevel — selv om den udstrakte Haand ikke skulde blive modtagen, — at jeg dog er glad ved, at Forsøget er gjort, og det er min Overbevisning, at det vil hjælpe til, at vi ville faae flere af de Klasser i Folket med i Kampen, som jeg ogsaa sætter Pris paa. Det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem for Varde (Kruse) talte om, at vi kun vare eller særligt vare Repræsentanter for Almuen, vi ere Repræsentanter for alle Klasser i Folket, og det skulle vi blive i stærkere og stærkere Grad, og ville ogsaa blive det, naar man paa den anden Side og navnlig i Kjøbstæderne saar at se, at hvad vi ville er ikke Alt eller Intet, men en berettiget Hensyntagen til alle Sider. Det ærede Medlem fra Odense (Koch) sagde igaar, at han vilde udtale sig forsonligt. Han var meget uheldig. Han holdt det mest, — jeg vil ikke sige ophidsende, det vilde maasse være et mindre parlamentarisk Udtryk — men det mest yberliggaaende Foredrag, jeg har hørt i lange Tider. Jeg tror, at netop dette Foredrag gav Anledning til en Fordybelse i Fortiden fra begge Sider, som ikke er heldig; thi det er klart, at skulle vi igjennem og over det nu, skal man ikke fordybe sig i Fortiden, thi da er det indlysende, at vi fra vor Side maa sige, at de Herrer have Hovedstylden, og at de til Gjengjæld faste Stylden tilbage. Det er nu mit Ønske og mit Haab, at man af de Grunde, som jeg her har udtalt, vil forstaa, at det er et oprigtigt Ønske om at komme igjennem, men tillige, at vi staa ved Grændsen og komme ikke videre, i alt Fald ikke jeg for mit Vedkommende. Det er det sidste Ord, jeg i denne Sag kan sige, jeg mener, Endringsforslaget er det sidste Ord.

Winther: Det er kun ganske faa Ord, jeg vil tillade mig at fremkomme med i dette Dieblis. Det har været mig svært at se, hvorvidt Flertallet har strakt sig for at indbefomme Ønsker fra den modsatte Side. Vi leve jo under et Tryk i Tidens Korthed, idet vi jo ikke vide, om der levnes Tid til andre Foranstaltninger, hvis Landstinget ikke gaar ind paa det, som her er foreslaet fra Flertallets Side; men dersom denne Bevilling — det er egentlig dette, jeg vil tilføie — skulde opfattes og med Nette kunde opfattes paa den Maade, som det ærede Medlem fra Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) i et tidligere Møde udtalte, at naar vi gav den, havde vi vedtaget Finantsloven for 1877—78 definitivt, saa kunde jeg finde, at der fra Landstingets Side kunde være store Betæneligheder ved at modtage den Form, der er foreslaet af Flertallet. Men dette er jo ikke Tilfældet; det er en Illusion, som det ærede Medlem lever i. Dette Forslag gaar netop ud paa at give begge Thing Velighed til at overveie i Fællesskab, om de ikke definitivt kunne komme til Enighed angaaende Finantsloven for 1877—78, og derfor forekommer det mig, at der kan være langt mindre Betænelighed for Landstinget ved at gaa ind paa det, som her foreligger, end hvis det havde den Betydning, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har villet lægge ind deri. Jeg har ikke opfattet Regjeringen anderledes, end at der fra dens Side ikke var nogen Hindring for at bruge Loven, og jeg kan meget godt forstaa, at Regjeringen ikke kan udtale sig om Landstingets Stilling dertil. Det ligger jo i vor Forfatning, at det er paa et saa sent Tidspunkt, at man kan faae Oplysning i saa Henseende, og dette maa i et Tilfælde som dette, hvor Eiden er saa knap, saavel Regjeringen som Folkethinget i høi Grad søle sig trykkede ved. Men paa den anden Side synes jeg ogsaa, at der nu her fra Folkethingets Side er fremkommet saadanne Udtalelser, saadanne Fortolkninger fra deres Side, som have tilbudt Forslaget, at det maatte være forunderligt, om ikke disse forsonende Ord skulde finde Gjenklang hos den anden Side af Repræsentationen, som vi ikke tør forudsætte har mindre Interesse for en rolig og fredelig Udvikling af vort Lands Forhold end nærværende Thing. Jeg maa tilstaa, at det Forslag, som jeg i et tidligere Møde havde antydnet, at mulig jeg et andet Medlem kunde have villet stille, ikke gik saa vidt i Smødekommen som nærværende Forslag, men jeg skal ikke desto mindre følge Forslagsstillerne her, og jeg skal erkjende, at naar et saadant Skridt skal gøres, maa det maasse helst gøres paa een Gang ved, saaledes som de Herrer her have gjort, at gaa til den Grændse, som man overhovedet kan gaa til. Jeg havde tænkt mig, at der kunde være blevet mere Tid til Forhandling, og at man